

• Kérem, mutakozzon be a Képes Ifi olvasóinak!

– Virág Zoltán vagyok, a JATE Ságvári Endre Gimnáziumának magyar szakos tanára.

• Mióta ismeri a lapot, s milyen véleménnyel van a lap új koncepciójáról?

– Hajdanán, még középiskolás koromban (80-as évek legeleje) hű olvasója voltam a Képesnek. Péntekenként a Somogyi Könyvtár „újságlapozgató” részében jutottam hozzá, hogy átolvassam a legfrissebb számot. Legelőször persze a zenei rovatra vettem magam (Maximum Rock'n'Roll, Cocopress). Magyarországon ebben az időben még sehol sem (vagy csak nagyon röviden) olvashattam alternatív, underground és a new wave egyéb posztmodern próbálkozásainak arculatáról. Nagyfokú „zeneiségemet” szintén „jugó” forrásokból csillapítottam. Rádióm állandó jelleggel a Szabadkai Rádió hullámhosszán állapotodott meg (Kiss János, avagy szerénységem, Manó műsorai). Igaz, ma már az ún. diszkózene merőben új értelmezést nyert, hiszen csupán a Hammer-félékre korlátozódott. Istenem, változik a világ! Azok a srácok, kiknek dobhártyáját monoton ritmúsgép és igénytelen négerduma szagatja a rádiót hallgatva, talán normális, hogy a zene ezen merénylőiről olvasnak a legszívesebben Nekik azt tudnám ajánlani, hogy a számos más limonádé-lap által elégték ki eme igényüket (Popcorn stb.).

A Képes Ifiben újabban kíméletlenül jó (!) zene-karibemutatók és kritikák látnak napvilágot. Ezeknek minden elismerésem, de... de mit látok ugyanakkor a túloldalon: a rap csillagainak legújabb lemez- és kislemez-bemutatója, valamint „közérdekű” pletykái. Jó, ebből még viszonylag kevés van, de elejét kell venni az ilyen elszaporodásának, a KI hagyományait és beállítottságát helyre kell pofozni.

Tovább lapozgatva az „új” Képes Ifit, nagyon sok kellemes meglepetésben lett részem, habár egészében véve egy kissé egyenetlennek tűnik. Óva intem a szerkesztőséget a „Saláta” nevű vírustól. Ennek okát azonban a hely korlátozottságában kell keresni. Meg kell hagyni, néhány szám bombasztikusra sikerül, de mondjuk a rákövetkező már korántsem üti meg ennek a szintjét. Erre egy kicsit nagyobb gondot kellene fordítani.

Nagyon szép és kiváltképpen hasznos ötlet a Hyde Park, de jobban meg kell válogatni, hogy mit közöltök le. Így nem vesznenek el az értékesebb írások. Igen, úgy látom, nagyon sok tehetséges ifis külmunkatársatok van. Ezt bármely lap megirigyelné!

• Végezetül mit üzen a KI-nek?

– Őszintén remélem, hogy eljön az az idő, mikor már nem lesz kérdéses a Képes Ifi léte, s egy vastagabb, komoly lappá válik, amire olvasóik és íróik egyaránt büszkék lehetnek.

• Köszönöm szépen a villáminterjút, tanár úr.

– Kérlek, máskor is szívesen rendelkezésedre állok.

Ezzel hóna alá csapta a kék naplót, s egy osztályba sietett.

Thomas Wagner

Hol volt, hol nem volt, volt (van, lesz) egyszer egy KMV. Szerényen elégedélt nagyobb felhajtások nélkül, sokan voltak, akik ismerték, még többen, akik nem. Én például egy évvel ezelőtt ismerkedtem meg vele. Nem mondom, elég jól bemutatkozott (vagy inkább bemutatották). Akkor (egy éve) még nem is tudtam, hogy ő (mármint a KMV) lehetne talán jobb is, szebb is.

Egy évet elmélkedtem. Mit is kellene csinálni vele?

Még most is tart az elmélkedésem. Mitől ilyen, amilyen? Kik tették ilyennek? Ki a bűnös?

Névtelenek, arctalanok, némák, süketek, bénák? Jó. Válaszként a többiek is azok lesznek.

Vége a mesének.

Kezdődik a tánc.

Az Egyén verset írt a KMV-re. A körzeti döntőn továbbjutott Becsére. Az ő és a többiek munkáját (tudtommal) pár nappal a vetélkedő előtt a zsűri kezébe kell nyomni, hogy az elmélázzon felette és döntsön.

Azt hiszem, ezúttal elmaradt a verseny előtti elmélkedés. Ugyanis az Egyén és a többiek alkotásait – nem tudták hova küldeni. Valaki ezt mondta:

– Becsére!

Más valaki:

– Szabadkára!

Más valaki:

– A Képesbe!

Más valaki:

– A FENÉBE!

Telefon csörrent (milyen okos teremtmény ez a telefon!), szavak pattogtak. A Képesben nem tudták, hova kell az anyagot küldeni. Az újságban nem volt semmilyen cím.

Végül is az Egyén és a többiek igazgatója elküldte Szabadkára.

Tehát a tisztelt zsűri nem kapta kézhez a munkákat. Szegényké! Ennek folyománya:

Az egyén a vetélkedőn (a piszkotatból) felolvasta az alkotását és, mint aki jól végezte dolgát, elindult a helyére, de a zsűri útközben felszólította, hogy szíveskedjék átadni verseit.

Az Egyén meghökkenve:

– Hát nem kapták meg a gépelt szövegeket?

– Válasz: vállrándítás.

HUSZONHAT ÉV UTÁN A KMV-RŐL

Örülünk a KMV szerveztségének!

Érthetetlen, hogy még huszonhat év után sem tudják felfogni az emberek a KMV jelentőségét, és ez a negyed évszázadnyi idő sem tudta megszilárdítani a KMV jellemét!

A versenyzők kb. négyévenként teljesen kicserélődnek. Ez mind szép és jó. De hát a szervezők nemigen! Akkor hol a bibi? Nincs motiváltság?

Hát csináljuk! Miért vagyunk itt?

Keressünk egy embert, aki hajlandó lesz a KMV-ből Középiskolások Művészeti Vetélkedőjét csinálni! Még ha pénzt is! Az a legcsekélyebb...

Tavaly valaki azt mondta, hogy „kezd a vetélkedő felnőtté válni”.

Nono! A viselkedése inkább hasonlít egy óvodás hancúrozására, mint a felnőtt komoly, felelősségteljes lépéseire!

Hogy konkrétan mi hiányzik a KMV-ből? Hát ha kinyitnák egyesek a becsipásodott szemüket, LEHET, hogy meglátnák.

Nincs rendben az, hogy:

az Egyén megalkotja mondani-valóját, eljut Becsére, fölmege a színpadra, elhadarja, győz, veszít, sír, nevet és kész!

Ez nem elég.

Tulajdonképpen mi is ez a vetélkedő? Foglalkozás? Hivatás? Nem.

Szórakozás? Hobbij? Business? Lópióra? Mi???

No és a plakátok! Úristen, ha nincs pénzünk, azért még nem kell lovakat csinálni magunkból.

Tisztelt Fehér Attila, Te ezt eltűröd? Hogy a plakáttervet felhasználják előbb újságborítónak, aztán ugyanazt továbbnyomtatassák PLAKÁTNAK, elfelejtve letörölni róla az újság címét? Csoda, hogy a kiraggatott plakátokon nincs ott az újság ára is, esetleg ez lenne a business?

Vagy ez egy újfajta irányzat?

Tudom, nem sok köszönet lesz e bölcs elmélkedésemben, viszont vállalom mindennemű következményt, a címem a szerkesztőségben található.

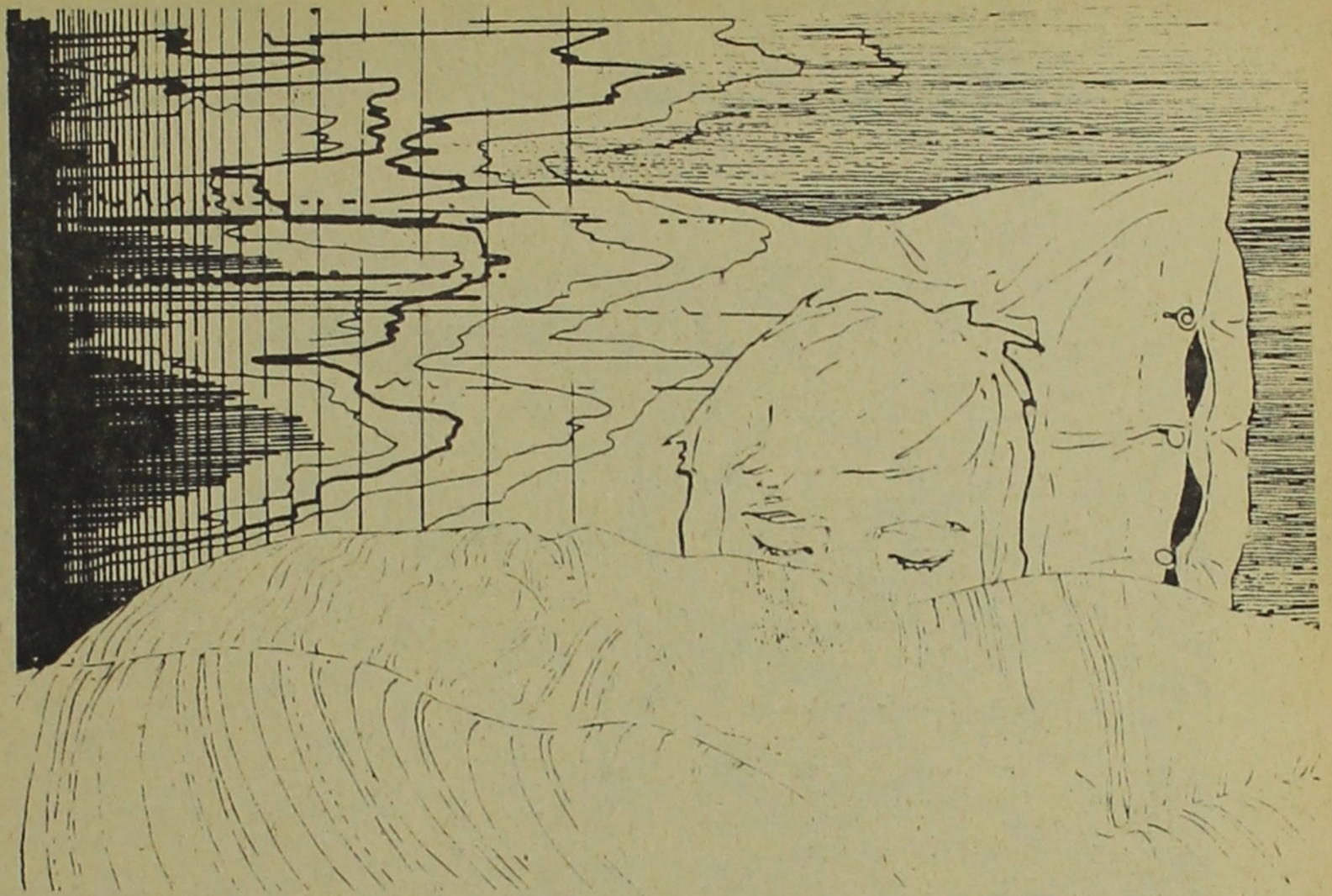
Még valami: egyszer egy fiú kioktatott engem, hogy soha ne kérjek bocsánatot azért, amit már kimondtam vagy leírtam.

Tehát: senkitől az ég adta világon nem vagyok hajlandó bocsánatot kérni, csak azt mondom, akinek nem inge, ne vegye magára.

Tárt karokkal várom a visszhangot.

Kurcinák Irénke

A SZABADKAI

EGÉSZSÉGÜGYI KÖZÉPISKOLA RÖVID TÖRTÉNETE

Nemrég iskolnapot ünnepeltek a szabadkai Egészségügyi Középiskolában. Ennek kapcsán született a következő cikk.

A háború utáni időszakban az egészségügyi viszonyok megváltoztak. Megnőtt az igény a szakkaderek iránt, akiknek a képzése megoldatlan volt. A betegápolást apácák végezték. Ezek az ápolónők csak a beteg körüli legegyszerűbb munkára voltak kiképezve, a valóságban azonban sokkal összetettebb volt a feladatuk – terápiát osztottak, az orvosoknak segítettek.

A nagyfokú káderhiány miatt 1947. okt. 10-én Szabadkán meg-

kezd munkáját az Állami Nővérképző Iskola, és vele egyidőben két-éves szülésznőképzés is indul. Az első igazgató Dr. Licht Antal volt. Az 1948/49-es tanévben 26-an diplomáltak. Az 1950/51-es iskolaévben még egy generációt vettek fel erre a szakra. Bebizonyosodott, hogy az általános iskola négy-hat osztálya nem elegendő. Az 1952/53-as évfolyamra még 27 tanulót írtak be, akiknek többnyire négy osztályuk volt. Emellett 1951-től egy hathóna-

pos ápolónőképző tanfolyam is beindult.

Az iskola bentlakásos volt. Ez alól senki sem volt kivétel. Az iskoláztatás ingyenes volt. A nővérképzés 3 évig tartott. Az iskolába 15-20 éves lányokat vettek fel. A tanerő orvosokból és tanárokból állt, akik tiszteletdíjasként dolgoztak, és megfelelő képesítésük volt. Az igazgató ekkor Dr. Hercog Lívia, helyettese pedig Ivanka Gmjin volt. Az 1948-ban beiratkozott tanulók képzése már 4 éves volt, az iskola neve pedig Segédorvosi Középiskolára változott.

Az iskola az 1949/50-es tanévtől kezdve nem vett fel új tanulókat. A már beiratkozottak lediplomáltak, és az iskola hivatalosan 1954. dec. 31-én megszűnt.

Az iskola diákjai széleskörű tudást szereztek. Mivel tanterv nem volt, a tananyagot maguk a szakorvosok állították össze. Tankönyvre sem támaszkodhattak. Nagy volt az óraszám, az iskola pedig csak egy ápolóstan-kabinettel rendelkezett. A tanulók az anyagot így is kitűnően elsajátították. Mivel a fegyelmel sem volt baj, az iskola hatéves fennállása alatt egyetlen szülői értekezletet sem tartottak.

A tanulókat rendszeresen beosztották nappali és éjszakai ügyeire. Példástan helytálltak.

1958. július 15-én az Egészségügyi Középiskola újra megnyitja kapuit. A tanítás szerbhorvát nyelven és részben magyarul folyik. A nővérképzésen kívül négyéves fogtechnikusi és szülészeti szakirány indult.

Az iskola állandó helyiség-gondokkal küszködik. Míg fennállásának első periódusában a Zágrábi u. 4. alatt volt, addig a másodikban nem találtak számára megfelelő épületet. A tanítás minden tanévben

másik helyen folyik. 1960-ig ideiglenesen a kórház épületében szállásolták el, ahol ma az onkológia van. Az 1960/61-es évet már a „süketné-mák Iskolájában” kezdi és a Lazar Nešićben fejezi be, ahol még két évig marad. Állandó helyet az Egészségügyi Központban kellene, hogy kapjon, de ott is csak egy évig marad. A gimnázium épületébe költözik, ahol, annak ellenére, hogy nincsenek megfelelő feltételek, 7 évig folyik a tanítás.

1970-ben az iskola igazgatója, dr. Zolnai Albert, kémikus lesz. Az iskola 1971-ben saját épületébe költözhetett.

Ez az épület Dr. Wilhelm Imre magánszanatóriuma volt. 1944-től katonakórház, majd a szülészeti klinika foglalja el. Ma a Bosa Millicević Közgazdasági Középiskola van itt.

Az Egészségügyi Középiskola 1981-ig működik ebben az épületben, kitűnő feltételek mellett. Innen kiköltözésre kényszerítik és átvonul a mai épületbe, amely a kórház mögött, a város szélén található. Nagy hátránya, hogy a tanulók ki vannak zárva a kultúreseményekből. A nevelői munka ilyen feltételek mellett a minimálisra csökkent.

Jelenleg minden generációban négy tagozat van. A tanítás két nyelven folyik. Tagozataink ebben a tanévben két fodrász-osztállyal bővültek, ezenkívül a menekülteket is befogadjuk és minden segítséget megadunk nekik.

Szeretnénk továbbra is létezni ilyen összhangban, harmonikusan együtt dolgozva, úgy, hogy egymásnak ezt a kérdést nem tesszük fel: – Te ki vagy?

Soltis Lilla

ÉRZELEMMELEI KÉPEK

A szabadkai Egészségügyi Középiskolában vagyunk. A falakat színes képek díszítik. Ez a képeorozat Berecz Rita tulajdona. Néhány kérdést tettünk fel Ritának az alkotó tevékenységével kapcsolatban.

- Minek tekinted a rajzolást?
– Megnyugvának. Ha leülök rajzolni, nem azért teszem, mert ihletet kaptam a rajzolásra, hanem hogy megnyugodjak.
- Mikor kezdted rajzolni?
– Komolyabban kb. 3 éve. Ez idő alatt sok rajzom készült, de sajnos elhanyagoltak.
- Értél-e már el nagyobb sikereket ezen a téren?
– Igen. Hetedikos koromban egy vajdasági szintű versenyre közlekedési tematikájú rajzot kellett készíteni. Ez a rajzom első helyezést ért el és megkaptam az első aranyéremem.
- Hogyan párosul a medicina és a művészet?
– Kiskoromban egyszer bekerültem a kórházba és nagyon megtetszett a fehér köpeny. Akkor döntöttem el, hogy én csakis egészségügyi nővér leszek. Később elkezdtem rajzolni és nem tudtam dönteni. Végül a szüleim rábeszéltek erre a szakmára.
- Az érzelmeid mennyire hatnak a képekre?
– Az érzelmeim nagyon is kihatnak az alkotásaimra. A képeim nagyobb része akkor készült, amikor hétvégén este hazatértem a városból és tele voltam különböző érzésekkel. Az est hangulatától függött, hogy éreztem magam, és ennek hatására készültek a rajzaim is.
- Miben vagy más, mint a többiek?
– Semmiben. Szerintem minden ember többé-kevésbé egyforma. Az, aki fest vagy „szuperul” játszik egy hangszeren, lényegében nem különb mint egy egyszerű ember, de más szempontból nagyon is lehetne őket rendszerezni.

A NAP, AMIKOR EGYETÉRTETTEM A SYMPOSIONNAL

A Képes Ifjúság védnöke a KMV-nek, nem szervezője. Talán ezt az egy mondatot nem ártott volna többször kihangsúlyozni a vetélkedő után lezajlott hagyományos kerekasztal-beszélgetésen. Lapunk minden évben kb. 70-80 oldalon foglalkozik a rendezvénnyel és lehetőségeihez mérten megpróbál hozzájárulni a díjak, ajándékok egy részének biztosításához. Amennyire tudja, a szervezésből is kivieszi a részét.

Hét tagú szerkesztőségünk azonban elsősorban a lap elkészítésével van elfoglalva, ennél fogva nem lehet ott minden körzeti versenyen (ez fizikailag sem kivitelezhető) és sajnos a becsei döntőt sem tudjuk mindannyian végignézni, végighallgatni, végigélni.

A szervezést a szervezési bizottságok irányítják, az iskolák, a tanárok, a diákok végzik. Teszem hozzá: általában sikeresen, sokszor kifogástalanul. A mostani drámai helyzetben és a felettebb kaotikus anyagi-politikai körülmények között e munka értéke megsokszorozódott. Az idei körzeti versenyek és a becsei döntő szervezői előtt le azzal a bizonyos kalappal! Teljesítményük minimum egy „japános meghajlást” érdemel.

A Képes Ifjúság szerkesztőségében szerencsésebb időkben 14-15-en voltak munkaviszonyban. Számunk, mint már említettem, immár mindössze 7-re zsugorodott. Lapunk terjedelme pedig időközben négy oldallal bővült. Ennek ellenére az idén is úgy döntöttünk, hogy egy újságírónk, név szerint Tari István közvetlenül vegyen részt a becsei szervezési bizottság munkájában, azaz huzamosabb időn keresztül kizárólag a vetélkedő szervezésével foglalkozzon, karöltve az illetékes tanárokkal, hogy feladata magaslatán volt-e, azt a KMV részvevőinek, nézőinek és a többi szervezőnek kell megállapítania.

Ami a vasárnapi gálát illeti, azt hiszem, a megnyitó kiváló alkalom lett volna arra, hogy a Képes Ifjúság főszerkesztője részletesebben tájékoztassa a nyilvánosságot lapunk helyzetéről és távlatairól, valamint a vetélkedő és az újság kölcsönhatásáról, de a szervezők figyelmeztettek az időhiányra, így mindössze néhány mondatba kellett szorítanom mondandómat. Talán egyelőre ennyi is elég volt.

A nyertesekről és a „vesztésekről”, a vetélkedő színvonaláról, magáról a gáláról lapunk képen és szóban részletesen beszámolt. Most csak a kerekasztal-beszélgetést hangulatáról és tartalmáról szólnék. A tavalyi, kimondottan balsikeres, öncélú, primitív közbeszólásokkal tarkított „cseverészéssel” ellentétben, az idén civilizált, sőt viszonylag kellemes légkörben sikerült lefolytatni a vitát. Több olyan javaslat hangzott el, amely a KMV-re nézve kissé hagyományromboló, de a rossz tradícióktól való szabadulás csak javára válhat a vetélkedőnek. A Képes Ifjúság jelenlegi képviselői úgy határoztak, hogy ezúttal megtartják semlegességüket és nem befolyásolják a vita kimenetelét.

Erkölcsei kötelességemnek érzem azonban, hogy most egy pillanatra kilépjek ebből a „semleges zónából”. Noha nem jutott időm arra, hogy közvetlenebbül bekapcsolódhassak vagy besegíthessek a KMV szervezésébe (ezt a munkát már évek-évtizedek óta a Képes Ifjúság részéről Tari kolléga végzi, az idén közös megegyezés alapján valamiképp asszisztált neki Csipak Angéla és Garai László), a megkárosított, csalódott, kiábrándult, kisírt szemű és reszkető hangú fiatalok és pedagógusok elsősorban hozzám fordultak, személyesen vagy telefonon keresztül, olykor a leghetlenebb időpontban (például késő éjszaka). Ha nem is vehettem közvetlenebbül részt a vetélkedő szervezésében, a KMV-t – elejétől a végéig – teljes egészében „átéreztem”. A panaszosok vallomása sokszor hiteles, tényekkel alátámasztott volt, meg különben jómagam is néhány helyszínen meggyőződhettem egy-két bírálóbizottság gyatra munkájáról. Egy ilyen esetről már írtam, ezúttal csak a színvételű vetélkedő egyik zsűritagját említeném. Először azonban hangsúlyozom, hogy Soltis Lajos ellen az égvilágon semmi kifogásom és még véletlenül sem szeretném, ha az egészből konfliktus alakulna ki. Azt sem vonom kétségbe, hogy elnökletével a zsűri tényleg a legjobb színjátszócsoporthoz juttatta a dobogóra. Számtalan középiskolás, aki hozzám fordult panaszával, szintén beismeri, hogy a babér a legjobbaknak termett. Soltis Lajos modorát, durvaságát, mely olykor kimondottan vulgarizmusba csapott át, azonban kevesen tudták megemésztetni. Lehet, hogy Soltis úr már évek óta sikeres zsűritag a színvételű vetélkedőn, és az is elképzelhető, hogy „ezek a mai fiatalok” érzékenyebbek és sebezhetőbbek, mint az előző generációk, de ez mitsem változtat a tényen, hogy rengetegen követelik tőlem, hogy többet ne szerepeljen a bírálóbizottságban. Szerintem is megengedhetetlen például, hogy a zsűri elnöke a következő szavakkal forduljon egy előadás résztvevőjéhez: „Gyerekek, én úgy szeretlek titeket, amiért ilyen lelkesen véditek ezt a semmit!” Sajnos, és ezt szeretném még egyszer hangsúlyozni, én nem befolyásolhatom a zsűritagok választását. Nem vagyok ugyanis a szervezőbizottság tagja, viszont nagyon szépen kérem az illetékeseket (bátorkodom: a fiatalok nevében), hogy Soltis Lajos, függetlenül az érdemeitől, képességeitől és tudásától, többé ne szerepeljen a bírálóbizottság(ok)ban. Lehet ugyan, hogy a Képes Ifjúság említett képviselőjének jelentős szerepe volt a zsűri megválasztásában, de ezt a szerepet nyilván a legjobb szándékkal vállalta magára, egy pillanatig sem sejtve, hogy az ilyen összetételű zsűri ekkora felháborodást vált ki a fiatalokban. Amennyiben kérésem nem talál megértésre és úgy döntenek, hogy Soltis úrnak a jövőben is feltétlenül muszáj a zsűriben lennie, én elhatárolok magam ettől a döntéstől. Mihájlovits Klára (az Új Symposion tagja vagy szimpatizánsa – magam sem tudom) bölcsen jegyezte meg a kerekasztal-beszélgetés során, hogy ha valaki jó színész vagy rendező, az még véletlenül sem garantálja, hogy az illető kritikusként is megállja a helyét. Mihájlovits Klárának volt még egy megszívlelendő tanácsa: negyedik tagként minden bírálóbizottságba egy középiskolást választani!

Papp Tibor, a Symposion főszerkesztője hangsúlyozta, hogy tapasztalatai szerint a KMV-n résztvevő fiataloknak mindig fontosabb volt az, hogy mit gondolnak a produkciójukról a társaik, azaz a nézők, mint a zsűri. A beszélgetés során többször elhangzott, hogy kevésbé lényeges a helyezés, sokkal fontosabb, hogy ennyi fiatal egy helyen lehet, barátkozhat és szellemi kapcsolatokat alakíthat ki. Mélységesen egyetérték velük, de sajnos sokan nem így gondolkodnak. Saját tapasztalataimból állítom: a tanárok és a versenyzők nagy részének igenis lényeges a helyezés. Sokan valóságos tragédiának fogják fel, ha nem jön be a számításuk. Két lehetőség kínálkozik: megszüntetni a rendezvény versenyjellegét (legyen az egész egy „nagy buli”) vagy maximálisan ügyelni, hogy megfelelő bírálóbizottságok értékeljék a versenyzők munkáját.

A kerekasztal-beszélgetésen elhangzott még jó néhány olyan észrevétel és javaslat, amely akár útmutatóul is szolgálhat a jövőben, például:

- a verseny minden kategóriáját azonos „bánásmódban részesíteni” és ezzel összhangban a nyerteseket is egyformán jutalmazni;
- a környezetnyelvi kategóriában résztvevőket (ha jövőre egyáltalán lesznek) jobban megbecsülni és függetlenül a résztvevők számától, a második és harmadik helyezettet legalább szimbolikusan jutalmazni, megajándékozni;
- a képzőművészeti kategóriában bevezetni a körzeti versenyeket és ezzel megfelelő szelekciót biztosítani;
- a KMV gáláján megteremteni a a színvételű vetélkedő győztes csoportjának fellépéséhez szükséges feltételeket;
- az olyan zsűritagokat, akik a helyszínen nem képesek (vagy hajlandók) értékelni a látottakat, hallottakat, többé „ne szerepeltetni” a KMV-n.

Írásomban lehet, hogy túl nagy hangsúlyt fektettem a bírálóbizottságok szerepére, de ez, remélem, nem ad okot félreértésre. A zsűrik túlnyomó része jó vagy szinte ideális összetételű volt, de az a néhány „kirívó eset” elég volt ahhoz, hogy a fiatalok panasz hulláma csapja meg szerkesztőségünket. Nekünk volt persze a legkevésbé közünk az egyes zsűrik konzervatívizmusához, részrehajlásához és az itt-ott előforduló visszaélésekhez. Ennek ellenére mi, legalábbis én, mindig hajlandó vagyok meghallgatni a fiatalok észrevételeit. Jó lenne, ha ezt minden szinten megtennék. A fiatalokra ugyanis mindig érdemes (és kötelező) odafigyelni.

Zoran Šećerov

UTÓHANGOK A KMV-RŐL

– mindennek van fonákja is –

Kellems bizsergést éreztünk, amikor közeledett a Középiskolások Művészeti Vételkedője. Sokat vártunk-tam tőle, s felét sem válósítottuk meg. Így érzem. Megkérdőjelezhetitek.

Nemcsak a tehetségüket kellett volna bemutatniuk a középiskolásoknak, hanem a valódi énjüket is.

„A művész a szép alkotója.”

Meddig terjed a szép? A színház (ez esetben a becsei) falain túlra már nem? Künn ismét azzá vedlünk vissza, amitől a művészet egy kis időre megszabadított bennünket?

Szép dolog az, hogy külföldről is érkeztek vendégek a KMV-re.

Szép dolog az, hogy amíg valahol rombolnak, addig máshol építenek, óvnak.

Jó, hogy van hol találkozni, versenyezni.

Fantasztikus dolog az, hogy elszakítjuk a láncokat, azok vagyunk, amik, de... – feleljen erre valaki – mindezt színjózanul nem mernék megtenni? Mert ha nem, akkor nincs értéke a dolognak. Ha tökrészezen csinálod a nagy dolgokat, önkívületben! Ez már nem nagy dolog, ez szarás. Ez állati. Írom ezt a szó rosszabbik értelmében.

Vágy a feltűnésre mindenkiben van, túzásba is lehet, szabad vinni, de van egy határ talán... a te saját jóízlésednek a határa. Legyünk önmagunk, de... és itt ez a de... Itt kell a mondatot folytatnunk. Mindannyiunknak. (Akik még emberek.)

„A művész, aki a felszín alatt kotor, saját sírját ássa.”

Tehát nem szabad firtatni a dolgok lényegét. Nem szabad meghúzni a határvonalat az igazi és az álművészek között.

Miért nem?

Én a művészetet s „gyakorlót” valami szentnek hittem, de... „akit anya szül, az mind csalódik végül...” Így valahogy. S a szentjeim nyelvöltve röhögnek rajtam. Kis hülye vagyok (voltam).

Vannak, akiknek a művészet csak ok arra, hogy megszökjenek, feltűnjenek, leigyak magukat, orglákon vegyenek részt, hogy a nagy szeretőt elhagyják a még nagyobbért: a kábítószert... Vég nélkül lehetne sorolni, de minek? Itt tenni, tenni kell! Változtatni, először magunkon, majd a többieken (feltéve, ha eltűrik). S a művészet talán majd azzá nővi ki magát, aminek lennie kell.

„Mindenfajta művészet teljesen felesleges dolog.”

Talán igaz is. Ezen a szinten, ahogy műveljük.

P.s.: A KMV alapján véve elég jól sikerült, érdekes volt és színvonalas. Annyira, amennyire. De ha betekintünk a kulisszák mögé...(!)

Dömötör Krisztina